Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 1894/15
Дана 23.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и Олге Петровић, чланова већа, са судским саветником Николом Крушкоњом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Х.Т.Д. „Ш.” д.о.о. К., ..., против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац, сада Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак – Одељење за другостепени порески поступак Крагујевац, Срете Младеновића 1б, ради поништаја решења број 400-47-04-00812/2014-I4001 од 26.12.2014. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.03.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбија се, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Крагуејвац број 47-00072/12-0049-053 од 10.09.2014. године, којим је ради отклањања незаконитости и неправилности утврђених у поступку теренске контроле, пореском обвезнику -тужиоцу, ставом 1. тачком 1. диспозитива, утврђена непријављена обавеза пореза на приход од капитала у износу од 2.884.135,25 динара са каматом у износу од 6.161.933,27 динара, обрачунатом закључно са 26.12.2012. године и наложена уплата утврђене обавезе и обрачунате камате, ставом 1. тачком 2. диспозитива, тужиоцу је наложено да сам обрачуна и уплати камату од дана до када је у контроли иста обрачуната до дана уплате главног дуга из тачке 1. диспозитива, ставом 1. тачком 3. диспозитива, одређено је да је тужилац дужан да утврђене обавезе прокњижи у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама; у ст. 2. и 3. диспозитива да рок за извршење решења износи 5 дана и да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби, поднетој овом суду дана 03.02.2015. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа и навео да су учињене повреде правила поступка, да је чињенично стање непотпуно и погрешно утврђено и да је погрешно примењено материјално право. Указује на одредбу члана 152. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, наводећи да првостепени орган у поновном поступку није испоштовао налоге другостепеног органа од 25.03.2014. године, пошто нису утврђене одлучне чињенице које указују на постојање пореске обавезе тужиоца, нити су пак отклоњени недостаци на које је указано тим решењем. Првостепени орган није утврдио која подигнута средства је тужилац узео, јер паушало тим средствима даје третман прихода од капитала, а тужена управа то прихвата као правилно утврђено чињенично стање, занемарујући понуђену и презентовану документацију у вези подизања и утрошка готовог новца и изјаве М. М. директора тужиоца и А. Л., који су приликом давања изјава инспектору доставили потпуну документацију која оправдава подигнута средства и утрошак истих. Члан 9. Закона о рачуноводству и ревизији, по становишту тужиоца, даје само оквир шта једна рачуноводствена исправа треба да садржи, а рачуноводствене исправе (рачуни, извештаји и др.) који су од стране првостепеног органа третирани као неисправни, сачињени су од стране одговорних лица тужиоца у случајевима када за куповину одређених добара, пре свега на "бувљој пијаци" и другим местима где за то из објективних разлога није било могуће добити готовински рачун, у складу са Одлуком управног одбора тужиоца која је постала саставни део Правилника о рачуноводству тужиоца и у смислу те Одлуке су правдана средства подигнута са текућег рачуна тужиоца. О свему постоји веродостојна документација која је стављена на увид приликом инспекцијске контроле, дате су изјаве лица од којих је набављена одређена роба, а то није узето у обзир, што представља битну повреду поступка и разлог за поништај. Како бувља пијаца представља законом дозвољен вид трговине, а лица која обављају трговину на тим местима немају обавезу издавања рачуна ни фискалних ни других, то је неоснована констатација првостепеног органа, коју прихвата и тужена страна, да тужилац не поседује рачуне којим би оправдао набављену робу. Пореска контрола је започета у фебруару 2012. године, па је у смислу члана 114. Закона о пореском поступку и пореској администрацији наступила застарелост за период 01.01. до 31.12.2006. године. Како у контролисаном периоду није дошло до узимања готовине из имовине предузећа, а за то не постоје ни докази, то не стоји ни обавеза тужиоца која је утврђена првостепеним и оспореним решењем. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списа ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган у поступку контроле обрачунавања и плаћања пореза на капитални добитак, пореза и доприноса по одбитку пореза на доходак, пореза на додату вредност и пореза на остале јавне приходе, све за период 01.01.2006. до 31.12.2010. године, сачинио записник бр. 47-00072/2012-0049-052 од 19.06.2014. године, који је достављен тужиоцу, а на који нису стављене примедбе, те је првостепени орган на основу чињеница које су записником констатоване донео првостепено решење од 10.09.2014. године. У поступку је утврђено да је тужилац као порески обвезник подигао са текућег рачуна у сврху готовинских исплата износе наведене у првостепеном решењу, а увидом у дневнике благајне утврђено је, да су средства коришћена за исплату нето зарада, отпремнина код одласка у пензију, за набавку добара и услуга уз приложене готовинске рачуне, трошкове превоза радника, трошкове за службена путовања, и да су приказиване исплате за које порески обвезник не поседује веродостојну рачуноводствену исправу као доказ о томе коме је исплата извршена, већ су само у књиговодству пореског обвезника сачињавани готовински рачуни са различитим врстама добара и вредношћу истих уз ознаку "Бувљак" на појединим рачунима, те због ових неправилности подизање готовине са текућег рачуна има третман узимања новчаних средстава из имовине предузећа за приватне потребе које се, према члану 61. став 1. тачка 1. Закона о порезу на доходак грађана, сматра приходом од капитала на које је тужилац, као порески обвезник, био дужан да на основу чл. 62, 63. став 2, члана 99. став 1. тачка 3. и члана 101. Закона о порезу на доходак грађана обрачуна и уплати порез на приход од капитала на прописани уплатни рачун и да надлежној филијали Пореске управе достави одговарајућу пореску пријаву. Како то тужилац као порески обвезник није учинио, то је на основу члана 101. Закона о порезу на доходак грађана, применом стопе од 20% која је прописана одредбом члана 64. истог закона, до 27.10.2010. године, а почев од 27.03.2010. године уз примену стопе од 10% у складу са Законом о изменама и допунама Закона о порезу на доходак грађана („Службени гласник РС", број 18/10) тужиоца обавезао да плати порез на приход од капитала.

По оцени суда, а код оваквог стања ствари, правилно је тужени орган одбио жалбу тужиоца, налазећи да се у првостепеном поступку водило рачуна о правилима поступка, и да је ожалбено решење правилно и на закону засновано. За своју одлуку тужени орган је дао довољне разлоге и оценио наводе жалбе у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС", број 30/10) и дао разлоге због којих их сматра неоснованим, које прихвата суд.

Суд је ценио наводе тужбе и доказе достављене уз тужбу, али је нашао да се њима не доводи у сумњу законитост оспореног решења, јер се докази на које се тужилац позива налазе у списима органа и исти су цењени у поступку. Суд је ценио навод тужбе, да је Управни одбор тужиоца 28.07.2004. године донео Одлуку, а на основу Одлуке о условима и начину плаћања у готовом новцу у динарима за правна и физичка лица која обављају делатност, који је на основу Закона о платном промету донео гувернер Народне банке Србије и која је на снази („Службени гласник РС", број 77/11), али налази да су ови наводи у погледу ослобађања тужиоца од пореске обавезе неосновани, јер је наведени Правилник донела Народна банка Србије ради праћења новчаних токова приликом готовинских исплата и није у вези са контролом пореских

обавеза правних и физичких лица која обављају делатност. Приговор застарелости утврђивања пореске обавезе тужиоца за 2006. годину детаљно је образложен у оспореном решењу, а дате разлоге суд оцењује као правилне и на закону засноване.

Суд је ценио и друге доказе изнете у тужби, али налази да исти нису од утицаја на другачију одлуку.

Имајући у виду напред наведено, Управни суд је нашао да закон није погрешно примењен на штету тужиоца, па је применом члана 40. став 1. и став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 23.03.2018. године, I-1 У 1894/15

Записничар **Председник већа - судија**
Никола Крушкоња,с.р. **Љиљана Петровић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ